

Jan Gurba, Andrzej Kutyłowski

Puławy - Włostowice

Informator Archeologiczny : badania 7, 153-154

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PRUSZCZ GDANSKI, pow. Gdańsk
Stanowisko 10

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Mirosław Pietrzak,
Finansował WKZ w Gdańsku. Siódmy sezon
badań. Cmentarzysko płaskie z okresów
późnorzymskiego i wczesnego średniowiecza.

Kontynuowano badania we wschodniej i południowej części cmentarzyska. Przebadano około 5 arów odkrywając 18 obiektów. W jego wschodniej części znajdowały się 3 jamy o nieokreślonej funkcji zawierające po kilka drobnych skorup i węgle drzewne. Być może, w tej części cmentarzyska uchwyciono jego granicę. Natomiast w południowej części cmentarzyska zalegały groby ciałopalne i szkieletowe z późnego okresu wpływów rzymskich oraz ciałopalne z wczesnego średniowiecza.

Wśród czterech grobów jamowych tylko trzy były "czystymi" grobami jamowymi, a pozostały mieścił resztki stosu.

Groby szkieletowe w liczbie 8 z reguły były obrabowane. Biorąc pod uwagę fakt dobrego zachowania w jednym z grobów śladów kłody drewnianej, nasuwa się przypuszczenie, że rabunku dokonano w niedługim czasie po złożeniu zmarłego do kłody. Odkryte zapinki i ostrogi brązowe pozwalają datować groby szkieletowe na późny okres wpływów rzymskich.

W południowej części cmentarzyska odkryto też 3 groby jamowe z wczesnego średniowiecza. Dwa z nich wkopane były obok grobów szkieletowych "rzymskich", natomiast jeden znajdował się w wnętrzu grobu szkieletowego. Na ich wyposażenie składały się skorupy potłuczonych naczyń, przepalone kości ludzkie oraz kości zwierzęce. Na podstawie ceramiki wstępnie można je datować na X - XI wiek.

Badania będą kontynuowane.

PULAWY- Włostowiec

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Lublinie

Badania prowadzili doc. dr Jan Gurba i mgr Andrzej
Kutyłowski. Finansował WKZ w Lublinie. Pierwszy se-
zon badań. Stanowisko wielokulturowe: od neolitu do
wczesnego średniowiecza.

Stanowisko położone jest na niewielkim pagórku na tarasie nadzalewowej doliny Wisły, po lewej stronie drogi z Puław do Kazimierza, przy ostatnich domach Włostowic obok granicy z wsią Parchatka.

Przebadano obszar o powierzchni około 3 arów. Odkryto tu 28 grobów ciałopalnych kultury wenezyjskiej, w większości z końca II w.n.e. / przełom faz B₂ i C₁ /, występujących na głębokości od 20 do 100 cm. W warstwie ornej odkryto dalsze materiały pochodzące ze zniszczonych grobów. Wraz z naczyńmi odkopanym przez przypadkowych znalazców w czasie prac budowlanych uzyskano całość mate-

riałów z 29 grobów - 27 popielnicowych i 2 jamowych. W jednym wypadku mamy do czynienia albo ze stratygraficznym układem dwu zespołów - grobu jamowego nad popielnicowym, albo z interesującą formą pojedynczego pochówku. Jeden grób reprezentuje formę grobu " podkloszowego". 8 grobów posiada typowy inwentarz "męski" / broń/. W jednym wypadku szczątki kolczugi /? !/, 13 grobów - "kobiecy" / okucia akryzynek, klucze, przęśliki/.

Cmentarzysko założone było na stanowisku wielokulturowym. Obserwacje stratygraficzne były utrudnione ze względu na występującą tu czarną małą, nie różniącą się barwą i konsystencją od dokonanych w nią wkopów, przez co nie możliwe było zaobserwowanie w jej obrębie innych zespołów. Poza materiałami kultury wenedzkiej / i osadowymi/ odkryto tu ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego/ od wczesnej fazy/, materiały kultury łużyckiej, trzcinieckiej, ceramiki sznurowej, amfor kulistych, czas lejkowatych i lubelsko-wołyńskiej ceramiki malowanej/ lendziejskiej/. We wszystkich poziomach warstwy kulturowej, a najliczniej w jej spągu tuż nad stropem piasków aluwialnych występują materiały kultury ceramiki wstęgowej rytej. j

Badania będą kontynuowane.

PRZYBOWNICA, pow. Łask
Stanowisko 1

Muzeum Regionalne
w Pabianicach

Badania prowadziła mgr Maria Majdowa,
Finansował WKZ w Łodzi. Czwarty sezon
badań. Cmentarzysko z okresu wpływów
rzymskich.

Badania prowadzono w północnej, zalesionej części stanowiska. Na powierzchni 124 m² odkryto 7 grobów ciałopalnych kultury wenedzkiej, w tym tylko 1 niezniszczony, z wyraźnie zaznaczoną jamą grobową. Na wyposażenie tego grobu składały się spalone kości ludzkie, fragmenty ceramiki, oraz dobrze zachowana fibula żelazna z podwiniętą nóżką i kuszowatą konstrukcją cięciwy - charakterystyczna dla późnego okresu rzymskiego / III w. /.

Cztery groby jamowe zawierały oprócz spalonych kości - drobne fragmenty ceramiki oraz kawałki zniszczonych przedmiotów żelaznych. Forma zniszczonych 2 grobów trudna do ustalenia.

Luźno znaleziono zniszczoną fibulę żelazną z szerokim, esowatym kabiłkiem i szerokim grzebykiem przy główce / początek III w. /, 4 przęśliki dwustożkowe, kilka zniszczonych przedmiotów żelaznych oraz drobne ułamki naczyń glinianych, w tym kilka fragmentów ceramiki siwej.

Zabytków było wyraźnie mniej niż w ubiegłym sezonach. Ostatni z przebadanych odcinków, o wymiarach 10 x 4 m nie zawierał ich już prawie wcale. Ogółem w trakcie czterech sezonów badawczych odkryto 49 grobów ciałopalnych. Najprawdopodobniej znaczna część cmentarzyska została zniszczona jeszcze przed wojną. Okres użytkowania cmentarzyska można określić na II i IV w. n. e. Granice takie wyznacza z jednej strony fibula oczkowa datowana na II w. / III. 61 Alm/. znaleziona w ub. roku, z drugiej zaś - fragmenty ceramiki siwej.

Badania zostały zakończone.